

ВАРНЕНСКИ ОКРЪЖЕНЪ ВЕСТНИКЪ

Официално издание на Окръжната Постоянна Комисия.

Телефонъ № 418.

ИЗЛИЗА СЕДМИЧНО

ГОДИШЕНЪ АБОНАМЕНТЪ:

За общини	200 лева
За Банки, Д-ства и Учил. Настоятелства .	100 „
За частни лица и кооперации	50 „

Такси:

За обявления на всички общински, обществени, държавни и кооперативни учреждения, на дума или кв. с/м. по 1 лв. За частни предприятия и лица на дума по 1 лв. на кв. с/м. по 80 ст. За баланси на кооперации и синдикати на страница по 150 лв. За баланси на Д-ва и пр. на страница 300 лв.

ЗАБЕЛЕЖКА: Такситъ се смятатъ за една публикация при повторение такситъ се удвояватъ.

Ив. Атанасовъ.

ЗАНАЯТЧИЙСКАТА ИЗЛОЖБА.

Въренъ на принципа да подпомага културното, стопанското и икономическо повдигане на окръга, Варненския Окръженъ Съветъ откри миналата година първата Занаятчийска изложба, която въпреки дефектитъ си като първа, даде отлични резултати. Въ нея бѣха изложени произведенията си стотици занаятчи изъ окръга, като имаше такива не малко и изъ селата. Всеки денъ, въ продължение на 15 дни, въ изложбата се тълпяха съ хиляди хора и се удивляваха на сръчността и изкуството на нашия занаятчия.

И тази година, Варненския окръженъ съветъ, въпреки че бѣ поставенъ въ едно затруднено положение по причина на голѣмото намаление приходитъ на окръга, пакъ, въренъ на своя принципъ, освенъ редицата пера които гласува за културни и благотворителни цѣли, значителнитъ такива за подпомагането земледѣлнето и скотовѣдството въ окръга, наредъ съ това, той простря своитъ грижи и върху занаятчийството въ окръга, като гласува сумата необходима за устройване втора занаятчийска изложба. Въ помощъ на тази похвална инициатива дойде и В. Т. Индуриална Камара и Варнен. Популярна Банка.

И наистина, какъ по-добре би могло да се подпомогне нашия занаятчия отъ това, да му се даде възможность да де-

монстрира своята способность и изкуство, да покаже на консуматора и потребителя своитъ произведения и да се създаде едно сближение между производителя и потребителя?

Нашия занаятчия е трудолюбивъ, способенъ, сръченъ и упоритъ работникъ. Неговитъ произведения по трайность и изящество въ много случай надминаватъ и най-хубавитъ европейски произведения. Но, едно е което измъчва нашия занаятчия: нѣма на пазаръ за своитъ произведения.

Той може денонощно да се труди и съ рѣцетъ си чудеса да създаде. Но, какво да прави когато нѣма кому да го продаде?

Нашия консуматоръ и потребителъ, въ голѣмата си частъ не познава нашето занаятчийско производство. То често пѣти прибѣгва за своитъ нужди до готови европейски произведения, безъ да се сети, че при нашия занаятчия ще намѣри сжщитъ произведения, изработени по-солодно и по-трайно.

Ипе иммахме стотици случаи да констатираме това на миналогодишната изложба, когато посетителитъ се удивляваха и възкличаваха предъ редица произведения и изказваха своето очудване че и нашия занаятчия произвеждалъ това, което тѣ сж мислили, че се доставя само отъ разни фабрики.

Ползата отъ сближението и опознаването между занаятчийята — производителъ е толкова голѣма, че едва ли не то

е главния лостъ за повдигане на нашето занаятчийство.

Защото, естествено е, че ако потребителътъ не познава известенъ артикулъ, кждѣ се намира и произвежда, не може да му бѣде и купувачъ. А ако той го е видѣлъ вече, харесалъ му е и знае кждѣ да го потърси, той е вече сигуренъ клиентъ.

Казахме, че произведенията на нашитѣ сръчни и трудолюбиви занаятчи по изящество, трайностъ и солидностъ нѣматъ конкуренти. Който веднѣжъ само ги види той ще констатира това.

Значи, въпросътъ е, да се даде тази възможностъ на консуматора и потребителя.

А това може да стане най-добрѣ въ една изложба, кждѣто всѣки занаятчи има възможностъ да подреди и демонстрира своитѣ произведения, а потребителя да ги види и прецени.

Надѣвайки се, че занаятчинтѣ схващатъ онова голѣмо значение за повдигане на производството имъ, което указватъ устройванитѣ изложби *ние апелираме масово да се стекатъ на Втората занаятчийска изложба въ Варненски окръгъ*, която ще се открие на 12 септември т. г. въ Юнашкия салонъ.

Нека всѣки занаятчи да покаже на свѣтътъ какво могатъ да творятъ пошуканитѣ му отъ трудъ рѣще.

Да не остане нито единъ браншъ непредставенъ въ изложбата.

Нека нѣкой занаятчи не смѣтатъ, че тѣхното производство е безъ значение. И най-незначителния нагледъ занаятъ има своето мѣсто въ живота. Той изпълва една негова нужда и следователно, нѣма производство безъ значение.

Занаятчи! Занаятчийската изложба е вратата презъ която се отива къмъ усъвършенствуване на производството и разширение на неговия пазаръ.

Тази врата гостоприемно е отворена за всѣкиго отъ васъ.

Нека никой не остане безъ да мине презъ нея!

Земледѣлци, заоравайте стърнищата си.

Въпросътъ за Варна

(Тази хубава статия въ защита на нашия градъ заемаме отъ в. Слово).

Мисля, че бѣхъ правъ, когато за пръвъ пътъ повдигнахъ въпросътъ за Варна въ камарата, по поводъ на бюджета за 1926/27 год. Защото този въпросъ не е само мѣстенъ—на варненскитѣ граждани,—а общобългарски, на държавата.

Варна е първото пристанище на освободена България на Черно море. Варна израствала като най-важна връзка между България и чуждия свѣтъ по морския пътъ.

Азъ нѣмамъ никакви материални или духовни лични връзки съ този градъ, нито съмъ го често посещавалъ, но азъ работя 30 години въ областта на българския стопански животъ и моето внимание не може да не бѣде спрѣно върху този толкова исторически-естественъ, колкото и изкуствено избранъ пулъкъ на българскитѣ търговско-морски съобщения. Къмъ него биде съсредоточена грижата на държавата до балканската война, около него се харчиха държавнитѣ сръдства за израстване на едно модерно пристанище; съ благоприятията на държавата, тамъ се стичаха спестени български пари и талантили хора на нашето племе. И наистина въ 2—3 десетилѣтия Варна направи чудеса. Едно полуживо и слабо населено пристанище, единъ гагаузски центъръ се обърна въ единъ цвѣтуещъ български градъ и едно най-оживено пристанище на Черно море следъ великата руска Одесса. Никой не би повѣрвалъ на това, нито пъкъ би могълъ да покаже на подобенъ примеръ въ живота на Европа. Варна заслужава следователно вниманието—малко е—симпатитѣ на всѣки български икономистъ. Това ме заставя да взема и днесъ каузата на този градъ.

Прочее, нашето главно пристанище на морето боледува. И ако не бѣха насила прокудени отъ своитѣ скъпи огнища добруджански бѣжанци, тя щѣше дори да регресира и замира. Разбира се, че това не може да се търпи и ще трѣбва да се взематъ всички мѣрки, да се направятъ всички държавни усилия и общо-народни жертви, за да може да се възстанови животътъ и развитието на Варна, като пристанище и като търговски центъръ. Какви сж, обаче, сръдствата за това?

Отъ анализъ къмъ синтеза.

Запазването на Варна не се дължи само на общата стопанска криза, която е обхванала цѣлата страна. Разбира се, че днешното състояние на Варна се дължи до известна степенъ на общия упадѣкъ, който характеризира икономическия животъ на страната. То има обаче и свои мѣстни, специфични причини, които щѣха да се проявятъ и при едно повдигане стопанския животъ на стра-

ната изобщо. То би могло да се омаломощи, дори при вилненнето на общата криза въ страната. Ако тоя анализъ е правиленъ, тогава и решението на въпроса ще бжде по-лесно.

Предъ народното представителство азъ поставихъ въпроса така. Следъ освобождението Варна щѣше да расте, но бавно. Държавата се намѣси и ускори този растежъ чрезъ много жертви и изкуствени тарифи за смѣтка на Дунава. Така държавата съ своята политика примамва и много частни капитали и инициативи къмъ Варна. Тамъ израстна едно дейно търговско съсловие, което скоро наложи своето разбиране на всички български търговци. Може ли държавата днесъ да забрави своята политика и да нехае или пъкъ да трѣгне по други нови пътища? Тогава ней остава единъ изходъ — да употреби съжитѣ средства и днесъ.

Чрезъ желѣзопътнитѣ тарифи и по благоприятни такси трѣбва голѣмата частъ отъ трафика на страната да се напъти къмъ Варна. Чрезъ договоритѣ си съ разни доставчици пъкъ трѣбва същата държава, респ. Дирекцията на желѣзницитѣ да направятъ Варна стоварище на разнитѣ свои материали.

Нѣщо повече. Търговскиятъ пътъ на Чехословакия не е още установенъ. Има много проекти за това. Азъ смѣтамъ обаче, че Варна би могла да бжде едно отъ най-удобнитѣ и най-ценни пристанища на Чехословакия за къмъ изтокъ. Прага—Братислава—Дунава—Русе—Варна—Изтокъ. Разбира се, че за това България ще трѣбва да направи жертви, да даде едно напълно свободно и отъ всякакви права и задължения необезпечено пристанище, повече отъ една свободна зона. Върху тази идея трѣбва да се помисли и поработи! Това е стариятъ пътъ на Австро-Унгария по Дунава къмъ Черно море, Цариградъ и далечния изтокъ. Чехия днесъ замѣства тази империя въ най-важната ѣ страна — индустрия за експортъ, експортъ къмъ свободното море за Турция, Истокъ, Африка и пр. и пр. Може да се посочи на северъ, къмъ Хамбургъ и нѣмското море; на югъ — къмъ Кюстенджа; ала туй което може да даде Варна въ условия на близость къмъ Истока, въ свобода и широка зона покрай морския брѣгъ и езерото, никъде нѣма да се намѣри. Чехословакия тука може да има своитѣ кораби, своитѣ корабостроителници България—а най-вече Варна, само има да печелятъ.

Смѣтамъ, това е единъ проектъ за бъдещето на Варна отъ първостепенно значение. Прага—Братислава—Русе—Варна—единъ славяно-стопански пътъ, който носи просперитетъ за всички дунавски славяни.

Разбирамъ обаче, че проповѣдваната отъ мене мѣрка за разрешение на варненската проблема,

особено тарифната политика, ще ми създаде много неприятели. Пръвъ ще се обади Бургазъ и ще дигне шумъ за своитѣ права и естествени предимства. Нека отговоря още тука, на кратко: Бургазъ е също градъ съ значение, неговитѣ търговски амбиции обаче не бива да надскочатъ неговия районъ: богатата южно-българска долина. Ивѣкъ — днесъ Бургазъ играе ролята на Варна преди 1912 година. Бол се, не! — вѣрвамъ, че нашитѣ наследници ще се занимаватъ подиръ нѣкое десетилѣтие съ проблемата на единъ отслабналъ и замирающъ Бургазъ, подобно на Варна днесъ. Бургазъ прочее трѣбва да съзнава, че болкото по бавко расте, толкова по сигурно е неговото бляще, толкова повече, че той има единъ невадминатъ хинтерландъ отъ надземни и даже подземни богатства, ивѣщо което липсваше и липсува на Варна.

Днесъ е време, съ всички срѣдства на държавата да разрешимъ въпроса за Варна като я повърнемъ пове до целоземението ѣ къмъ 1912 год.

Проф. Г. Т. Данаиловъ

Е. Балтаджиевъ

Къмъ масово създаване изкуствени ливади.

Малко странно може да се види на нѣкои, но ние се съгласяваме съ мнозина, които казватъ, че добитѣка на нашия земледѣлецъ *гладува* лѣтно, отколкото зимно време и както до сега казваме: Веднажъ да прекара добитѣка зимата—лесна е вече работата, — отъ сега нататѣкъ ако все тѣй бавно прогресираме, ще почнемъ да казваме: веднажъ да изкараме лѣтото...

Може ли да бжде това вѣрно и защо е това така?

За отговоръ нека да ни послужатъ следнитѣ малки примери:

Стоимъ надвечеръ въ двора на единъ стопанинъ на село и гледаме момчето му пристига отъ нива цѣло изморено, претоварено съ голѣмъ вързопъ накосенъ ечмикъ, който стовари и разпредѣли по яслитѣ. Питаме стопанина. Нали добитѣка е на паша и нали този ечмикъ е посянъ за да се жѣне за зърно? — Какво да правя, отговаря той, като изъ мерата нѣма трева и добитѣка, както ще видите следъ малко, се връща гладенъ. Действително, не трѣбваше да чакаме много време за да видимъ какъ

добичетата зададени отъ полето, всѣко едно щомъ доближеше до пѣтната врата, лудо се затичваше къмъ яслата и лакомо се залавяше да яде сложената храна, като че ли цѣль день е било нѣкъде затворено.

Другаде. Мерата на едно село, нѣкакви 200 — 300 декара земя отстои на 2 — 3 километра, по шосето минаваще между непожънати ниви. Вървимъ презъ най-голѣмия пекъ и срѣщаме момчета на коне наредени отъ дветѣ страни на шосето, обходили голѣма чарда добиткъ, който караха къмъ селото и като го шибаха съ голѣми камшици, го възпираха да не налита на посѣвитѣ.

Питаме: кждѣ карате тоя добиткъ? отговарятъ ни — водимъ го отъ паша на водопой въ село. Това правимъ два пѣти на день, следователно 4 пѣти изминаваме това разстояние, като ѣ себе си и добитъка изтезаваме. Поне да ги карахме на мера, пѣкъ то една поляна, остъргана, оглозана, само за залъгалка.

И действително, на беднитѣ животни се четѣха ребрата, като че ли не се намирахме презъ най-растителния периодъ на годината.

— Дано по-скоро ожънемъ нивитѣ, та добитъка ни веднѣжъ да се напасе въ стърнищата! Шибайки съ камшика извика едно отъ момчетата и заминаха напредъ.

Трети случай. Слаби дръгливи волове впрегнати въ плугъ №6 разораватъ целина и понеже плуга за тѣхъ бѣ тежкъ, тѣ бѣха впрегнати две двойки — значи 4 вола въ най-малкия плугъ. Стопанина съ детето си току що бѣ привършилъ започнатата леха и ги разпрѣгаше за почивка.

Погледнахме къмъ колата му дали има приготвена трева, или какъвто и да е фуражъ — такъвъ нѣмаше. Запитахме го, съ какво ще нахрани изморенитѣ и изгладнели добичета? — Ще ги заведемъ по край близкия пѣтъ кждѣто хемъ ще обѣдваме, хемъ ще ги държимъ на въже да си попасатъ.

— А довечера съ какво ще ги хранишъ? Ще ги закараме, азъ или момчето въ близката гора, кждѣто цѣла нощъ ги пазимъ и тѣ напасени макаръ и не до тамъ, ще бждатъ готови да мiorатъ на другия день. И ние малко безъ сънъ ще останемъ, *но нали сме хора на*

мжката — тѣй ще се помжчимъ лѣтосъ, а ще си починемъ зимасъ.

— А люцерна нѣмашъ ли посѣта да косишъ и хранишъ добитъка си. — Нѣмамъ, защото двора ми е тѣсенъ — А нива отговаряща за целта? — Имамъ но не мога да я заградя, а незаградена не може да се опази.

Тия примѣри какво ни показватъ?

Показватъ ни това, че добиткътъ на българския селянинъ, билъ той впрегатенъ или продуктивенъ, страда отъ оскъдица на храна, даже и лѣтно време защото нѣма достатѣчна паша а нашитѣ земледѣлци наредъ съ разораването на меритѣ не сж се погрижили да развиятъ въ стопанствата си фуражнитѣ култури до толкова, че тѣ не само да замѣнятъ пасищното храненне, но и да допринесатъ нѣщо повече за засилване и подобрене храненето на тоя добиткъ. Показватъ още, че въпреки съзнанието и важността на фуражнитѣ култури и въпреки факта, че между тѣхъ *люцерната, която е ненадмината още отъ никоя друга култура по своята производителностъ,* въпреки всичко това, тази култура още не е разпространена, и за извинение, че не я още сеятъ, стопанитѣ представятъ *мислата* на подходяща земя, или липсата на възможность да се опазва люцерновата ливада въ случай, че бжде посеяна на открито поле.

Не че населението нѣма вѣра въ виреянето на люцерната и ползата отъ нея. Не че немогатъ да се намѣрятъ подходящи почви за нея, защото тя вирѣе почти навсѣкждѣ, но важното е, че посѣта кждѣ да е, независимо въ коя мѣстность и коя нива се сѣе, тя е изложена на унищожение отъ селския добиткъ. Страхътъ именно отъ подобно унищожение, прави стопанитѣ предпазливи и не въ състояние да се решатъ да преобърнатъ нѣкои отъ нивитѣ си въ люцернище, отъ които цѣло лѣто ще косятъ на добитъка прѣсна храна, а за зимасъ ще си приготвятъ отлично сѣно.

При констатираната голѣма нужда отъ фуражъ за нашия добиткъ и лѣтно и зимно време, при доказаното отлично виреяне почти навсѣкжде на люцерната като изобилна и питателна храна и за работенъ и за продуктивенъ добиткъ, трѣбва ли ние да стоимъ съ кръстени рѣце и подъ влиянието на страха, че

ще се унищожи люцернището ни да се въздържа да сѣмемъ и по такъвъ начинъ да спремъ развитието на фуражното производство съ години?

По никакъвъ начинъ не. Какво следователно ни се налага? Налага ни се това, че ние трѣбва съ сеянето на люцерната да *излъземъ изъ дворовете, да излъземъ изъ ясацитѣ и градинитѣ! Трѣбва цѣло село или на групи по 10 — 20 души да се разберемъ и отдѣлимъ мѣстности за люцерна*, стоящи на по-изолирано мѣсто, които биха могли по-лесно да се пазятъ и зимно и лѣтно време, да ги *обърнемъ въ люцернища*, въ най-широкъ масштабъ за да добиваме производство въ най-голъмо изобилие, до толкова, че добитъка ни да има до насита отъ тая драгоценна и незаменима съ нищо фуражна трева и то не само пресна за лѣтно време, но и сушена за зимасъ.

Тогавъ никой нѣма да казва, че добитъка е слабъ и не може да влачи плуга и че кравитѣ сѣ гладни и не даватъ достатъчно млѣко, а известно е на всички, че *има ли за добитъка, ще има и за стопанина*.

Прочее, земледѣлци, не отлагайте нито день разрешаването на тоя важенъ за стопанствата ви въпросъ. Съберете се и се споразумѣйте въ кои мѣстности ще сѣете люцерна, тъй както сме се споразумѣли за лозята и още сега си подгответе почвата за посѣвъ при първо пукване на пролѣтѣта или за посѣване още сега рано презъ есенѣта, ако почвата е разработена! Най-важно ѣ трудно за разрешение е въпроса за мѣстността и тамъ ще се появятъ доста спорове, но предъ видъ на това, че начинанието е отъ сѣдбоносенъ характеръ за бъдащото на стопанството ни, налагатъ се взаимни отстъпки, каквито при нашитѣ прави действително трудно се добиватъ, но вѣрваме, че мъдростѣта и здравия разумъ на нашия селянинъ ще надвие надъ всичко. По-интелегентниятъ ще отстъпи на по-неукния, по-благоразумниятъ — на по-упорития, по-богатиятъ — на по-бедния, докато най-сетне се достигне до *онова съгласие, което е залогъ за всяка сполука*.

ЛОЗАРСТВО

VIII. Посаждане на лозитѣ въ мѣстото.

Веднага слѣдъ планирането и чертането на мѣстото почва и засаждането на лозитѣ. За да стане новото лозе правилно, на всѣко мѣсто за лоза трѣбва да се забие по едно временно колче, което да има най-малко дължина 50 см. и да бѣде дебело колкото прѣста на човѣка. При забиването трѣбва да се внимава, щото колчетата да образуватъ прави редове и да се набиватъ, колко се може, по на дълбоко въ земята.

Първата работа при засаждането е избора и подготовлението на лозитѣ къмъ посаждане. Казахме по-рано въ точка VI, че готовитѣ лози трѣбва да се пробиратъ и употребяватъ най-добритѣ отъ тѣхъ. И тукъ е нужно да се направи още единъ прегледъ на готовитѣ лози, преди да се засадятъ. За тази цѣль трѣбва да се вземе всѣка готова лоза и да се прѣгледа още веднажъ: дали има здрави корени и лѣторастъ, качеството на стойната ѣ, дали лозата не е повредена отъ нѣкоя болестъ или наранена и пр. Всѣка лоза, годна за посаждане, трѣбва да притежава: добри корени, лѣторастъ и спойка и да не е повредена отъ мразъ или измръзнала прѣзъ зимния сезонъ. Всички лози съ лоша спойка и съ други недостатѣци трѣбва да не се засаждатъ, защото отъ тѣхъ нѣма полза.

Слѣдъ прѣглеждането всека лоза трѣбва да се подготви така: да ѣ се очистятъ роснитѣ корени—тѣзи що се намиратъ по калема и средата на подложката, да ѣ се съкратятъ коренитѣ, като се оставятъ на дължина около 5 см. да ѣ се отрѣже лѣтораста ѣ на една пѣлка.

Въ време на засаждането, е добръ, лозаря да си направи въ нѣкой сѣдъ (чебуръ или кофа) отъ прѣсни говежди лайна, размити съ вода, въ който ще си потапя приготвенитѣ лози преди да ги засади. Това се прави съ цѣль да се подготви лозачката за по-лесно прѣхващане и да се държи влажна до като се засади.

Самото посаждане става така. При всѣко забито колче се прави трапче, съ

помощта на права лопата. Тъзи дупки се правят винаги отъ една и съща страна на колчето, като се прави смѣтка стѣнната на трапчето да опира о колчето. Добрѣ е, дупката да се копае всѣкога отъ южната страна на колчето, а земята да се хвърля, межу редоветѣ. Дълбочината на ямичкитѣ да бжде колкото дължината на най-дългитѣ лози, а широка колкото ширината на лопатата. Взема се лозата и поставя въ пригответената дупка, като се гледа, щото отръзания лѣторасъ да опира о колчето. Лозичката се държи горѣ съ лѣвата ръка до колчето, а съ дѣсната тя се зарива постепенно съ мѣка и влажна земя. Дълбочината на посаждането зависи отъ нѣколко условия: ако мѣстото е стрѣмно, земята по суха и ровка, лозитѣ се садятъ по дълбоко отъ нормата, а когато земята е по влажна и тѣжка и мѣстото равно, тѣ се поставятъ по високо. Общо казано, лозитѣ се посаждатъ дълбоко, като се прави смѣтка щото, присаденото мѣсто да бжде на равно съ повърхноста (нивото) на земята. При зариването лозитѣ се покриватъ долѣ съ добра прѣстъ около $\frac{1}{4}$ на трапа, слѣдъ това се поставя около 1 кгр. гнилъ оборски торъ и послѣ траповетѣ се покриватъ съ останатата изхвърлена земя. Най-отгоре калемитѣ на лозитѣ се покриватъ съ рохка здробена земя. Ако се случи щото земята да бжде тежка и бучелива, добрѣ е при коренитѣ и горѣ около калемитѣ, да се постави земя размѣсена съ влаженъ пѣськъ.

Засаждането на лозитѣ на постоянно мѣсто се практикува прѣзъ два периода — на есенъ и на пролетъ. На есенъ се сяди, когато мѣстото и лозитѣ сж пригответени на врѣме, кждѣто климата и почвата сж по сухи и когато работата прѣзъ този периодъ е по-ефтена. Напротивъ, ако мѣстото не е обърнато на врѣме, пролѣтната надница не е много скъпа и климата и почвитѣ сж по-влажни, тази операция трѣбва да стане на пролѣтъ. Есенното посаждане може да почне отъ 1 октомври и да продължи до като позволи врѣмето за работа, а пролѣтното — отъ 15 февруари до срѣдата на м априлъ най късно. По много съображения ние прѣдпочитаме пролѣтното посаждане на лозитѣ, особено за сѣверна България и него прѣпорѣчваме.

Когато ще садимъ трѣбва да се обръща внимание и на днитѣ, презъ които ще се работи. Напримѣръ не трѣбва да засаждаме лозитѣ, когато времето е много горѣщо и вѣтровито. Облачното и тихо време е най-доброто. Освѣнъ това, тази операция трѣбва да се извърши отъ по-вече хора и колко се може по-скоро. Посаденитѣ лози не трѣбва да се откриватъ по-рано отъ 15 юли, защото е опасно отъ изгаряне на лѣтораститѣ.

(Следва)

Официаленъ отдѣлъ.

Варненска
Окръж. Постоянна
Комисия
№ 3123
24. VIII. 1926 год.
гр. Варна.

Окръжно.

До Г. Г. Кметовѣтъ
въ окръга.

Покаивате се, Господинъ Кмете, въ най-скоро време да изпратите въ Комисията ни по единъ преписъ отъ бюджета на общината Ви за 1926/1927 финансова година.

За Председателъ: Г. Щеревъ.

За Окр. Бирникъ: Ил. Диковъ.

Авренско Училищно Настоятелство.

ОБЯВЛЕНИЕ

№ 44

с. Авренъ, 14 августъ, 1926 година.

На 19 септемврий т. г. отъ 8 до 18 часа въ канцеларията на настоятелството ще се произведе търгъ съ явна конкуренция за отдаване подъ наемъ следнитѣ училищни имоти:

1) Нива въ мѣстността „Кърчанлъка“ отъ 871 декари, разпредѣлена на парцели по 20 декара;

2) Нива (стопанството) до селото отъ 50 декара;

3) Нива въ мѣстността „Бѣлата вода“ отъ 24 декара;

4) Праздно мѣсто (градината на К. Драгановъ) въ селото отъ 2 декара, безъ овощната градина.

Първата нива може да се даде и издѣло на концесия за по-дълъгъ срокъ.

Желающитѣ да я взематъ на концесия да се явятъ при училищното настоятелство за споразумение преди деня на търга.

Залогъ за правоучастие въ търга се иска 10%.

Всички разноски по публикуване и обгербване сж за смѣтка на наемателитѣ.

1—1—46

Настоятелството.

Поемнитѣ условия сж на разположение въ общинската канцелария. Всички разноски за публикации, гербъ и пр. сж за смѣтка на наемателя.

Общ. Кметъ: Пенчевъ

Секр.-Бирникъ: П. Георгиевъ.

1—1—47

Караджа-отско Училищно Н-ство Провадийско.

ОБЯВЛЕНИЕ

№ 19

с. Караджа-отъ 1.VIII 1926 год.

Известява се на интересующитѣ се че на 1 септемврий т. г. отъ 8—12 ч. пр. обѣдъ въ канцеларията на Караджа-отското общинско управление ще се произведе търгъ съ явно надаване за отдаване подъ наемъ въ срокъ отъ три години начиная отъ 1 X 1926 — 1.IX 1929 год. следнитѣ училищни ниви:

1) Нива мѣстността „Арпалъка“ отъ 100 дек. на 5 парцела по 20 декара.

2) Нива мѣстността „Арпалъка“ отъ 200 дек. на 10 парцела по 20 декара.

3) Нива мѣстността „Арпалъка“ отъ 40 дек. на 2 парцела по 20 декара.

4) Нива мѣстността „Деринъ Гьолджу“ отъ 40 дек. на 2 парц. по 20 дек.

5) Нива мѣстността „Мезарлъкъ Гьолджу“ 15 декара.

6) Нива мѣстността „Аша Мезарлъкъ“ 9 декара.

7) Нива мѣстността „Дере-Кору“ 72 дек. 3 парц. по 20 дек. и 1—12.

8) Нива мѣстността „Станковата Гора“ 10 декара.

9) Нива мѣстността „Кадавляж-Кору“ 11 дек.

10) Нива мѣстността „Востанъ-Тарла“ 40 дек. 2 парц. по 20 дек.

11) Ливада мѣстност. „Чапръ-Бою“ отъ 8·8 дек.

Надаването ще става на парцели.

Първоначална оценка 50 лв. на дек. годишно. Закона за Б. О. П. е задължителенъ за конкурентитѣ.

Авренско Селско-Общ. Управление.

ОБЯВЛЕНИЕ

№ 1610

с. Авренъ, 17 августъ 1926 год.

На 15-й септемврий н. г. отъ 2 до 4 часа следъ обѣдъ ще се произведе въ общинската канцелария публиченъ търгъ за отдаване подъ наемъ за време отъ утвърдението на търга до 1 октомврий 1928 г. два къса ниви находящи се въ землището на с. Авренъ а имено:

1) Нива „Боеви ниви“ отъ 50 декара
2) Нива „Топлицата“ отъ 45 декара (работената частъ).

Първоначалната цѣна на декара на 1—100 лева и на 11—50 лв. Залогъ 10% който въ последствие се дотъкмява върху нададената цѣна.

Книжата за търга могат да се видятъ всѣки присѣственъ день въ канцеларията на общината въ с. Караджаотъ.

Всички разноси по произвеждането на търга, публикация и гербъ сж за смѣтка на наемателитѣ.

1—1—48

Отъ Настоятелството.

Тестеджийско Училищно Н-ство (Провадийско).

ОБЯВЛЕНИЕ

№ 40

с. Тестеджий 24 августъ 1926 год.

На 24 септември т. г. Тестеджийското Училищно Настоятелство ще отдаде чрезъ търгъ на наематели следнитѣ училищни имоти:

- 1) Желѣзарски дюкянъ съ първоначална оценка 500 лв. годишно.
- 2) Нива „Султанларски пжтъ“ отъ 160 дек. раздѣлена на 10 парцела.
- 3) Нива „Чакълъка“ отъ 32 дек. 3 парцела.
- 4) Нива „Гробищата“ отъ 20 дек. 1 парцелъ.

Първоначалната оценка за нивитѣ е 100 лв. за декаръ годишно.

Горнитѣ имоти се отдаватъ отъ 1.IX т. г. до 1.IX 1929 г. Исканиятъ залогъ за правоучастие е 10%.

Всички разноси по търга, както и данъкътъ 5% за фонда „Социално и културно подобрене на учителитѣ“ сж за смѣтка на наемателитѣ.

Председателъ: Ив. Недѣлчевъ.

Секр.-Главенъ у-тель: Д. Драгановъ.

1—1—49

ХРОНИКА.

Премии за произведено доброкачественно семе отъ сорта пшеница № 14 сж получили 16 стопани отъ варненска околия въ размѣръ на 6000 лева. Нѣкои отъ тия стопани сж: Христо Петковъ отъ с. Аджемлеръ 12,000 лв.; Кръстю Т. Алѣпармако въ отъ сжщото село 4000 лв.; Димитръ Продановъ отъ с. Пашакой 3000 лв.; Петръ Ив. х. Димовъ отъ с. Козлуджа 2,000 лв. и др.

Раздаването на новата партида отпуснати отъ държавата 200 плуга съ 50% намаление е започнато. Подалитѣ заявления за такива да се справятъ въ катедрата.

3,000 декара черничевии градини ще бждатъ създадени въ Варненска околия. За целта ще бждатъ използвани фондовитѣ земи, общинскитѣ мери и нѣкои частни земи.

Избранитѣ стопани въ варненска околия сж подметнали всички стърнища житни и фиища които възлизатъ на повече отъ 5,000 декара. А останалитѣ стопани сж подметнали 60,000 декара стърнища. Въ варненско нѣма село, където тази година да не е извършена подметка.

Горивни и смазочни материали за моторнитѣ вършачки за въ бждаще на стопани, които нѣматъ земледѣлски стопанства, нѣма да имъ се отпуща по безмитенъ начинъ.

Въ избранитѣ села въ Варненско за прокарване на мероприятия за подобрене земледѣлието, въ Козлуджа и Русларъ всички семена отъ зимна пшеница ще бждатъ заменени съ сортовата пшеница № 14. А въ останалитѣ села Николаевка, Ботево и Джаферлий ще бжде засѣта и подобрената пшеница № 84 отъ която, 3,000 кгр. отпуска Садовското земледѣлческо училище.

Оставени сж на разположение на земледѣлческата катедра отъ страна на Министерството на Земледѣлието 10 редосеялки, 20 брани, 10 подривача, 10 култиватори и 10 валяка съ които ще се предприематъ демонстрации по селата.